

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΞ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Κι' ενώ το πλοίο έβγαζε τώρα απ' τη μιά πλευρά, σε μιά στιγμή ανεφρονόταν πάλι απότομα κι' έπαινε την αντίθετη κλίση, με τις χαϊσιωμένες ανήσεις που έχει το πέταγμα του γλάρου.

Πίσω απ' το πλοίο, η Ζερμαίν έβλεπε το συμπλέγμα των δυο νέων. Λέκνονε τη στάσι τους και της φρονόταν έρωτική... Νόμιζε πως αν έλτνονε λίγο τ' αυτά της, θ' άκουσε τα λόγια τους, λόγια τρυφεράς αγάπης...

Και η καρδιά της, η φτωχή της καρδιά, που είχε άποφασίσει να την προσφέρει έξωσσία θυσία, δεν μπορούσε να έτοιμείνη αυτή τη θέα, κι' επαναστάτοσε και διαμαρτυροόταν. Κοιτέθηκε άπείσοι στον κηπο, οσέπεισε με τα χέρια της το πρόσφο το κι' άρχισε να κλάει.

— Ζερμαίν! ασούστηξε έξαφνα πίσω της μιά φωνή σοδορή και θλιμμένη.

Γρήγοι κι' είδε τη μητέρα της όρθία, στρωζομένη σ' ένα κάθισμα, να την κοιτάζει με βλέμμα γριατο συμπάθεια.

Η νέα δεν μπορούσε πάλι να κρατηθή. Έχει μπροστά της βρισκοταν μιά θερηή αγχαλιά, όπον μπορούσε να κλάει έλεύθερα, χωρίς φόβο να παρεξηγηθή...

— Μητέρα! φώναξε έξολλη. Μητέρα, αυτό είνε πάρα πολύ! Βλέπεισ όπι δεν μπορώ να το βαστάξω... Υποφέρω, μητέρα! Υποφέρω! Άς φύγομε γρήγορα από δω...

Η χήρα φίλησε με τρυφερότητα τα ξανθά μαλλιά της κόρης της και, συμπροάτωντας τ, μοσολιπάθιμο κορυμπί της που ταρασοόταν απ' τους λυγμούς, της είνε :

— Καλά, κόρη μου... Σέφρισε καλά πως θα φύγομε...

— Μά ποτε, μαμά, ρώτησε η Ζερμαίν, σφιγγοντας τα χέρια της μητέρας της με μιά πρεστώδη άνασομοησία στα μάτια. Γιατί άγουόμε ; Τι περιμένουμε ;

μιά μεγάλη ούλη...

Τη στιγμή αυτή το πρόσωπο του συνταγματάχου φρωτίστηκε λίγο.

— Ναι, είν' αλήθεια, είνε ασεπτικός. Αυτό το θυμάμαι...

— Δόξα σοι ό Θεός! φώναξε ό κατηγορούμενος. Τώρα, κ. συνταγματάχου, δεν με νει παρα να θυμηθήτε μόνον την άκαθή ήμερομηνία της άφίξεώς σας στο Ντόβεο, γιά να με σόσσετε...

Ό συνταγματάχου σκέφτηκε μιά στιγμή κι' έπειτα είνε :

— Δεν μπορώ να θυμηθώ. Την έχω όμοις, νομίζω, σημειομένη στο ήμερολόγιό μου, που έχω στο μαυόλο μου.

Στο ασροατήριο, αυτά όλο, είχαν κείνει μεγάλη αόθησι. Η δίκη διεκόπη. Ό συνταγματάχου πήγε στο ξενοδοχείο του και βρήκε το ήμερολόγιό του. Και άπεκαλύφθη τότε ότι η ήμερα της άφίξεώς του στο Ντόβεο ήταν η ίδια με την ήμερα του έγκληματος...

Και τότε, σανά-σανά, ό συνταγματάχου θυμηθήκε κι' άλλα περιστατικά. Και τέλος έδηλοσε πως πράγματι ό κατηγορούμενος ήταν ό άχθοφάρος του Ντόβεο. Λέχτηκε μάλα να το βεβαιώσει αυτό στο δικαστήριο, παίφοντας όρα...

Τό άπόγευμα η δίκη συνεχίστηκε κι' φρωσιό ό κατηγορούμενος άβροόθηκε και άφθή έλεύθερος...

Την άλλη μέρα, πρωί-πρωί, το άμάξι του λόρδου Κίντερνυ ήταν έτοιμο γιά να συνεχίσει ό συνταγματάχου το ταξίδι του.

Σ' απόστασι μερικόν μιλλιόν απ' την Γαλιαρία, ένας άνθρωπος περιέμενε στο όριο. Τ' άμάξι στάθηκε. Ό άνθρωπος πήρε μέσα. Και ό άνθρωπος αυτός ήταν ό Ρέλλις...

— Κοιπόν, τού είνε ό συνταγματάχου, δε σοί λέγα πάντα πως θα σ' έσοίκα, αν έπειτες καμιά φρωσιό στα χέρια της δικαιοσύνης ; Και γελώντας προσέθεσε :

— Πάίζωμ κι' οι δυο καλά το ρόλο μας. — Άρχηγέ μου, θα σού εμένα αίσονος εφώνομιν', είνε ό Ρέλλις.

Ό συνταγματάχου λόρδος Κίντερνυ δεν ήταν άλλος από τον περιόητο λησάχο Κοιλίτο. Κι' αυτή είνε μιά άληθινή ιστορία, που βροέθηκε γριαμμένη σ' άπομνημονεύματα του ίδιου του λησάχου...

— Η Σιμόνη με παρεκάλεσε να μη βριστοίμε να φύγομε, άναγώστηξε να της άπαντήσει η κ. ντε Μελύ.

— Η Σιμόνη ;

— Ναι, η Σιμόνη... Όταν της άνέφερα γιά την άναγοήσισ μας, μου είνε : — Σας παρακαλώ, να άναβάλετε το ταξίδι σας γιά λίγες μέρες άκόμη, γιατί έχω ένα προαίθημα όπι θα μου χραιοστήκε...

— Θα της χραιοστήμει ! φώναξε η νέα με τρυαχή. Είνε λοιπόν χροώτερα, μητέρα ;

— Η καρία ντε Μελύ, έφωσε το βλέμμα της προς τον ούρανό και φρωτίστηκε σοδορή :

— Η έξοδέλη σου, κόρη μου, είνε πολύ άφρωστη και θα ήταν μεγάλη σοληρότητα και άγνομοσύνη εκ μέρους μας, αν την άφίναμε τώρα πού...

— Τώρα πού ;... άνέφραξε η Ζερμαίν με μιά απότομη όφροήτητα στο πρόσφο. Γιατί δεν τελειώνεις, μητέρα ; Μήπως η άτιχη έξοδέλη μου πρόκειται να πεθάνη ;...

— Η μητέρα της δεν της άπάντησε. Κοιμήσοσε το κεφάλι της κι' άφρωσε τα δάκρυα της να τρέξουν έλεύθερα απ' τα μάτια της.

— Να πεθάνη η Σιμόνη ! φώναξε μ' έξαφι η Ζερμαίν. Ό, μιά όχη... αυτό είνε άδύνατο... Γιατί να πεθάνη ;... Είμαι πρόθυμη να χρίσο έχω τη ζωή μου προς χάριν της. Γιατί, μητέρα, δεν παίφνει έμένα ό Θεός ;...

Η χήρα έβγαλε μιά διαπεραστική κραυγή πόνου και, αγχαλιάζοντας τη Ζερμαίν, της έβροώσοσε με δόναμα το στόμα.

— Σωστά, δυνατομμένη ! της είνε. Τ' είν' αυτά που λές ; Ό Θεός δεν θα άκούσι τα λόγια σου... Καταλυθαίνεις ; Λέν έχοσι το δικαίωμα να επικαλείσαι το θάνατο, έστοι κι' αν προέκειται να σοήσε έναν άλλον... Σού το άπαγορεύω έχω, η μητέρα σου !...

Η έποχη των θειλών είνε περάσει πάλι κι' η φύσι άόσιος να ξανααίφνη την πρώτη της πρεσινάδα κι' όμορφία. Τώρα, γιά πρώτη φορά, έβλεπε εκεί πέρα την άνοιξη η Σιμόνη και μάζε με τον έρχομό της προαίθιανόταν πως έβήγοσε και το τέλος της.

Αν και μόις μπορούσε πάλι να βραδίει από το σπίτι ός τον κηπο, όσοσο κοιτέβαινε σιχαλά εκεί, γιατί διφορές άέρα και ήλιο.

— Θεέ μου, είνε μιά μέρα στη Ζερμαίν, πόσο άργεί να πεθάνη κανείς !...

Κι' ενώ η Ζερμαίν άναλοόταν σε δάκρυα, προσέθεσε :

— Άκουσε, φίλότη μου, Είνε άνάγκη να σού μιλήσο, γιατί το βροάει πού πέφτω να κοιμηθώ, δεν είμαι βέβαιη αν θα ζωντήσο ζωντανή...

Σέφρισε καλά πως είνε όλη στη διάθεσι σου, ξαδελφούλα μου, της άπάντησε η δεσποινίς ντε Μελύ, λυγμένη απ' τους λυγμούς.

Αυτή τη στιγμή έτυχε να περάσ κοντά τους ό πρίγκιπυ, λυγμένος κι' αυτός από τον μεγάλο τον πόνο.

— Πατέρα ! τον εκάλισε τρυφερά η Σιμόνη.

Ό πρίγκιπυ γήρισε προς το μέρος της και τη ρώτησε :

— Τι είνε, παιδί μου ;

— Ηθέλα το κλειδί της σπηλιάς, της σπηλιάς της Ζερμαίν, του είνε η Σιμόνη μ' ένα χαμώγελο έτοιμοθανάτο στο χέλιό της πρόσφο.

Γιατί ζήτοδός νος ξανααίφνη εκεί μέσα η Σιμόνη ; Ποιό μιστηγόδες χέρι την όδηγοσε προς τα εκεί ; Ό προλιπτικός Ίνδός κατέληφθη από ένα δεσποίνο προαίθιμα κι' έσοχημ το κεφάλι του χωρίς ν' άπάντησει.

— Ποίχσοσε, πατέρα, τού είνε τότε η νέα, μαντέροντας την κραυγή του σέφιου. Λέν ζήτο το κλειδί γιά να πάω να πεθάνω εκεί... Όσο γιά την ύγρασία, μη φοβάσαι. Στην κατάσταση που είμαι, τίποτε δεν με περιώζει... Λέν έβροτε πόσο θάθελα να βροθώ εκεί, μάζε με την έξοδέλη μου ! Τι λέτε, θα μου άφνηθήτε αυτή την εύχαριστή ;

— Δεν θα σού κάρη καλό, παιδί μου, είνε άνασοτέζοντας ό πρίγκιπυ, μα έβροσε όσοσο στη Σιμόνη ένα μικρό όμοιο κλειδί.

— Μη φοβάστε, τού είνε πάλι η νέα, παίφοντας το κλειδί. Ύστερ' από μιά ώρα θήμασε πάλι έδω. Έλα, Ζερμαίν, πάμε... (Άκολουθεί)

Γρήγοι και είδε τη μητέρα της, όρθία, στρωζομένη σ' ένα κάθισμα...

